

ROMÁN

*Ukryté
vo
hviezdach*

MELANIE DOBSONOVÁ

Ukryté vo hviezdach

MELANIE DOBSONOVÁ

*Ukryté
vo
hviezdach*

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2018 by Melanie Dobson

Originally published in English in the U.S.A. under the title

Hidden Among the Stars

by Tyndale House Publishers, Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2019

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-37-9

PRE MICHELE HEATHOVÚ,
moju úžasnú prvú čitatelku a navždy priateľku.
Ďakujem, že si ma naučila, že aj v utrpení
možno objaviť obrovskú nádej.

*Lebo tvoja sila nie je v množstve
ani tvoja vláda sa nezakladá na silákoch.
Ty si Boh ponížených, pomoc maličkých...
spasiteľ zúfalých.*

Judita 9, 11 (SSV)

KAPITOLA 1

ANNIKA

HALLSTATTSKÉ JAZERO, RAKÚSKO

MAREC 1938

Zvuk lopaty rozrážajúcej zamrznutú trávu. To si najviac pamätala z jari roku 1938. Celý nasledujúci rok sa jej počas najtmavších nocí zdalo, že znova počuje tiché kopanie. A Maxa Dornbacha, ako volá jej meno.

„Annika?“ Jeho sebavedomý hlas splynul so šumením večera, no jej srdce sa rozbúchalo vlastným rytmom ako ľahučké semienka púpavy rozviate alpskou búrkou.

Ako vedel, že sa ukrýva za borovicami?

Keď nazrela pomedzi konáre, hľadel priamo na ňu. Zdráhavo vyšla zo svojej skrýše. Alebo aspoň chcela pôsobiť zdráhavo, keď vchádzala do modrého svitu mesiaca v bavlnenej blúzke a vo Vatiho zimnom kabáte.

Teplota znova klesla takmer na bod mrazu, no Max mal na sebe len ľanovú košeľu a rukávy vyhrnuté po lakte. Zakrývali mocné ramená, čo už sedemnást rokov takmer každé leto veslovali po Hallstattskom jazere v drevenom člne *Fuhre*, a teraz boli svalnaté ako kmene brezy, z ktorých jej otec tak rád vyrezával lavice a stoličky.

„Čo robíš tu vonku?“ spýtal sa, hoci túto otázku mu mala položiť skôr ona. Zobudil ju, keď sa zakrádal lesom okolo chalupy, v ktorej bývala so svojím otcom.

Najprv si myslela, že pod jej oknom prechádza Vati na ceste z krčmy, no potom si v lúči svetla všimla plavý pramienok v Maxových hnedých vlasoch a lopatu, ktorú niesol na pleci ako pušku do boja. Rada by uverila, že naschvál zašuchotal konármi, lebo mu v zimných mesiacoch chýbala tak ako on jej.

„Zobudil si ma.“ Annika k nemu o krok podišla. „Nevedela som, že si sa vrátil z Viedne.“

„Moji rodičia chceli ísť na dovolenku.“

Dornbachovci sem chodili na Vianoce, ale na jar málokedy, lebo Max študoval na gymnáziu. Jeho rodičia na rozdiel od Anni-kinho otca považovali za dôležité, aby sa učil z kníh a podobne.

„Poviem Vatimu, že ste doma,“ povedala. „Môže rozpáliť pec.“

„Netreba.“ Max sa päťou zaprel o lopatu, aby vykopal ďalší kus zeme. Predstavila si, že hrdzavé trsy rastlín zívajú po zimnom spánku a chvejú sa v mrazivom vzduchu. „Môj otec už zakúril.“

Annika si neuvedomila, že Herr Dornbach také činnosti dokáže robiť, ale na druhej strane za pätnásť rokov svojho života na tomto mieste sa o Maxových rodičoch dozvedela len veľmi málo. Herr a Frau Dornbachovci sa neunúvali priateľstvom s ľuďmi nižšieho postavenia. A už vôbec nie s domovníkovou dcérou.

Preletela pohľadom po zemi medzi borovicami. „Prečo kopeš v noci?“

Zakrútil hlavou v odmietavom geste zdôveriť sa jej. V srdci ju prudko zabolelo. Nikdy nijakej živej duši nevyzradila jeho tajomstvá. Nepovedala o preliačine v motorovom člne Herr Dornbacha v lete pred štyrmi rokmi ani o rane na Maxovej nohe, ktorú mu pomáhala obviazať, ani o tom, že v ten večer, keď prišiel o Pascala, líšku, ktorú zachránil v lese, plakal.

Pascal odpočíval v pokoji v zemi spolu s veľkým počtom zajacov, so štyrmi mačkami, s dvoma veвериčkami a so stehlíkom. Každý hrob označovala pyramída z kameňov, ktoré Max pozbieral na zrázoch vrchu Hoher Sarstein, týčiacom sa nad jeho rodinným pozemkom.

Keď boli mladší, Annika Maxovi pomáhala s každou pohrebnou službou, a keď porúčali zvieratká do rúk *Gotta*, slávnostne sa prežehnala. Raz sa však neubránila smiechu pri recitovaní Jóbových veršov.

„Som presvedčený, že môj Obranca žije a posledný sa zdvihne zo zeme. Tu v koži vlastnej postavím sa vzpriamený a zo svojho tela Boha uvidím...“

Do hliny práve vkladali chrobáka menom Charlie a predstava, že tento tvor stojaci na šiestich tenučkých nohách sa v bázni trasie pred nebeskou bytosťou, Anniku rozosmiala. Keď si na to teraz spomenula, už jej to nepripadalo smiešne, skôr neúctivé, no vtedy mala len osem rokov a pri pomyslení na smrť a tajomno posmrtného života bola dosť nervózna. Videla len vystrašeného Charlieho, takého maličkého, ako by sa aj sama cítila, keby na ňu upieral zrak všemohúci Boh.

Od toho leta ubehlo sedem rokov a Max ju už odvtedy nepozval na nijaký pohreb. Myslela si, že prestal pochovávať domáce zvieratká, no zjavne to robil v noci, keď sa mu nemal kto vysmievať.

Podišla bližšie k jame. Pri lopate ležalo plátenné vrece, ktoré Max sčasti zakrýval. „Čo pochovávaš?“

„Ale nič, *Kätzchen*,“ povedal a pokrútil hlavou. Už od škôlky ju volal mačiatko. Akoby bola len jeho ďalším zvieratkom. Annika zaťala päste a zasunula ich hlboko do Vatiho vreciek. „Nie som mačiatko.“

Max sa vrátil k práci. Ostrie priložil k zemi, odhodlaný poraziť pôdu. Keď zodvihla vrece, odstrčil ju. „Nechaj to.“

„Prišiel si o ďalšie zvieratko?“ opýtala sa, ešte stále držiac okraj látky. Vreco bolo ťažšie, než čakala.

Opäť pokrútil hlavou, tentoraz pomalšie. „Obávam sa, že časom prídeme o všetko.“

Jeho nový tón hlasu ju vystrašil. „Nerozumiem.“

Vyhrabal ešte dva kopce hliny a Annika hodila vreco do jamy. Potom ju zasypal a lopatou zem urovnal, akoby žehlil záhyby. „Pohni sa!“ povedal napokon a vykročil do kopca k línii borovíc, ktoré ich sprisahanie kryli pred jeho rodinným zámkom Schloss Schwansee.

„Čo sa deje, Max?“

„Parlament schválil našu anexiu Nemeckom.“

„Viem,“ odpovedala a bola rada, že už o týchto novinkách vie.
„Vati sa teší.“

„*Nemecká ríša už nebude dlhšie tolerovať potláčanie desiatich miliónov Nemcov na hraniciach.*“

Predošlý mesiac to povedal do rozhlasu Hitler. Sľuboval vykúpenie a záchranu Rakúšanov, s ktorými sa zle zaobchádzalo. Nazval to *Anschluss*, a hoci ho Versaillská zmluva zakázala, nový Führer sa zjavne nenechal zastrašiť zmluvami ani faktom, že rakúsky kancelár nemal záujem o spojenie svojej krajiny s Nemeckom.

Annikin otec *Anschluss* oslavoval v pivárni. Bol pešiakom vo Veľkej vojne a myslel si, že toto nové spojenectvo okrem revitalizácie Rakúska nahradí ríši aj trpké porážky spreď dvadsiatich rokov. Vravel, že zjednotené Nemecko už nikto neporazí.

Max zastal na kraji stromov. Svetlo zo zámockých okien dopadalo na trávnik a presvecovalo modrý závoj mesačného svitu.
„Tvoj otec sa teší, lebo nie je Žid.“

Annika pokrčila plecami. „Nik z nás nie je Žid.“ Okrem jej priateľky Sarah, no Hitler by sa určite nezapodieval židovskými Rakúšanmi žijúcimi v tejto vzdialenej časti Álp. K ich horám a jazeru prichádzali len letní turisti a občas nejaký lyžiar.

Max jej položil ruky na plecá a zovrel ich, takže nimi nemohla znova pokrčiť. Chcela sa mu pozrieť do očí, no jeho dotyk ju úplne zelektrizoval a zachvela sa až po končeky prstov na nohách.

„Adolf Hitler nie je spasiteľ. Je stelesnením diabla.“ V očiach sa mu zablysko a krutosť, s akou to vyslovil, Anniku vystrašila.
„Neuspokoj sa s oddanosťou našej krajiny, *Kätzchen*. Bude chcieť srdcia ľudí.“

Počula, čo sa hovorilo o Hitlerovi a jeho kumpánoch, aj o tom, že pred rokmi vyvolal nepokoje v rakúskych uliciach, napriek tomu však namietala. „Hitler teraz býva v Berlíne.“

Max ju pustil a vystúpil z tieňa borovice. „To mu nezabráni, aby sa Reich nesnažil budovať aj tu.“

Keď Annika kráčala za ním k chalupe, kde žila s otcom, roztriasla sa, no predstierala, že to chvenie vychádzajúce z hĺbky jej vnútra

a prenikajúce do celého tela je len zo zimy. Nikdy predtým nepočula Maxa hovoriť o politike. Zvyčajne rozprával o svojich zvieratkách, škole alebo o hudbe, ktorú mal vo Viedni tak rád. Bola jeho oddanou poslucháčkou a jeho príbehy počúvala každé leto a takisto aj v zime, keď sa prišiel na pár týždňov lyžovať.

Napravo od nej sa v mesačnom svite jagala sivá škridla zámockej vežičky. Pevnosť medzi horami a jazerom v sedemnástom storočí vystaval majiteľ miestnej solnej bane. Keďže bola veľká, jej údržba zamestnávala Annikinho otca a teraz už aj ju počas celého roka. Annika však snívala, že jedného dňa sa stane paňou zámku a namiesto drhnutia dlážky bude popíjať čaj v salóniku.

Max odložil lopatu do veľkej kôlne, v ktorej mal Vati svoje náradie a pracovnú výbavu. „Mala by si ísť domov. Tvoj otec sa bude o teba báť.“

Annika si zastrčila ruky do vreciek kabáta. „Som rada, že si tu.“
„Je to len na jeden deň.“

„Aj tak som rada.“

Vytiahol jej pravú ruku z vyhriateho vrečka a priložil si ju k perám. „Nedovoľ, aby ti nejaký Hitlerov muž ukradol srdce, Annika.“

Pustil ju, no ruka jej ostala visieť vo vzduchu.

Vo veľkom dome sa spustil krik, lebo Herr Dornbach nadával. Odpovedalo mu jačanie Frau Dornbachovej, ktoré k nim prenikalo cez otvorené okno v knižnici. Max rýchlo vošiel bočnými dverami dnu a zavrel okno, aby ich hádku aspoň pred Annikou utíšil.

Annika sa vliekla po lesklej zamrzutej tráve k brehu jazera. Na celom pozemku boli rozmiestnené brezové lavičky, no táto jedna pri trstí bola jej obľúbená.

Keď si sadla, vytiahla ruky z veľkých rukávov a pevne si ich ovinula okolo hrude. Jej dych vytváral drobné obláčiky, ktoré vo vzduchu stúpali, akoby sa chceli dostať až na hrebeň hory týčiacej sa nad jazerom ako majestátny morský živočích strážiaci svoje dúpä.

Na hladine sa trblietal mesačný svit a na opačnej strane jazera sa mihotalo zopár svetiel dedinky Hallstatt. Ako deti s Maxom snívali, že jedného dňa si dajú preteky, kto prvý prepláva celú

šírku jazera. Nikdy to, samozrejme, neurobili. Vati mu by to bolo jedno, ale Frau Dornbachová dávala na svojho jediného syna veľký pozor.

Prečo dnes v noci Herr Dornbach tak kričal? Hádky medzi ním a Frau Dornbachovou sa za posledné leto vystupňovali. Ich slová cez okná doliehali až k Annike, keď bola v záhrade alebo pomáhala Vati mu vyrobiť lavičku či opraviť stenu a pribíjala klince na dosky.

Herr Dornbach minulé leto kričal aj na Vatiho, no zvyčajne preto, lebo Vati neprišiel načas do práce, keď bol v noci v pivárni a ráno sa mu nechcelo.

Annika občas premýšľala, či by sa aj jej rodičia tak hádali, keby jej mama žila. Vati by možno nepil. Ešte aj teraz niekedy zo sna volal na jej mamu Kathrin. Jeho zármutok bol ako búrka, ktorá otriasala trámami a borovicovými stenami chalupy.

Keď sa zobudil, často volal aj Annikino meno, ale len preto, lebo chcel, aby mu priniesla čiernu kávu, čo by zahнала mračno z jeho mysle.

Zatvorila oči, a keď sa myšlienkami vrátila k mladému mužovi, čo kopal v lese, tvár jej ochladla. Keby ju tak Max videl s pekne natočenými vlasmi, odetú v svetloružových letných šatách, ktoré si ušila kvôli jeho návratu, a nie v tomto Vatiho neforemnom zodratom kabáte.

Ponad plece sa zahľadela na svetlo na prízemí zámku. Bola tam knižnica, v ktorej si Max rád čítaval niektorú z hĺby kníh, čo úhľadne ležali na policiach. Pozerá sa na jazero tak ako ona? Možno smúti za tým, čo pochoval, nech už to bolo čokoľvek.

Z myšlienky na pochované kosti sa jej prevracal žalúdok, no keďže tieto zvieratá boli pre Maxa dôležité, boli dôležité aj pre ňu – rovnako ako zachovanie jeho tajomstiev.

V konároch zaševalil vánok a rozvíril pred ňou hĺbočinu jazera a v jej srdci túžby. Mysľou sa vrátila k Maxovým rukám na svojich ramenách a k jeho perám pritisnutým k jej ruke.

Nikto jej nemohol ukradnúť srdce, lebo ktosi ho už ukradol. Jej lásku k Maxovi Dornbachovi nikdy nič nezmení.

Vôbec nič.

KAPITOLA 2

CALLIE

MOUNT VERNON, OHIO
SÚČASNOSŤ

Ľudia si do kníh zakladajú zvláštne veci. Uschnuté kvety. Rodné listy. Dvadsaťdolarové účtenky. Raz som v chrbte knihy *Medvedík Pú* objavila detský zub. Netuším, aký typ človeka si odkladá zuby do detskej knižky, no možno ho tam nejaký chlapec alebo dievča odložili pre Zúbkovú vílu.

Zistila som, že majiteľ knihy môže byť rovnako fascinujúci ako jej autor. Keď sa majitelia vzdávajú svojich kníh, často strácajú viac než len jeden príbeh. Občas sa vzdávajú aj časti vlastného príbehu.

Môj príbeh je rovnaký ako ostatné v tom, že ho nikto okrem mňa nevlastní. Je popretkávaný úspechmi a sklamaniami, na prvý pohľad náhodnými kúskami deja odvíjajúceho sa na stránkach môjho každodenného života, zatiaľ čo predávam príbehy iných ľudí, úhľadne stiahnuté tvrdou alebo trochu opotrebovanou väzbou, z ktorej cítiť stuchnutú kožu a prastarý atrament.

Pod spálňou, kde by som mala v tejto chvíli ležať a spať, je kníhkupectvo, ktoré vlastním spolu so sestrou. Občas, keď tak ako teraz neviem v noci zaspať, sa mi myseľ vracia k vytŕčajúcim kúskom môjho príbehu a pokúša sa ich nejako uhladiť.

Keď vidím, že to tak skoro neprejde, hľadám spoločnosť svojich priateľov a ich tajomstiev. S hrnčekom kamilkového čaju v ruke vyklížnem zadnými schodmi z môjho podkrovného bytu. Pred viac ako päťdesiatimi rokmi si na prízemí tohto veľkého tehlového domu Charlotte Trentová otvorila kníhkupectvo Čarovný balón. Bolo to hneď vedľa obchodu so zmrzlinou a s limonádou, ktorú vlastnil jej muž, aby si ich deti mohli vychutnať pri novej či starej knihe. Trentovci nemohli mať deti, preto bola u nich vítaná celá dedina a k deťom vrátane mňa a mojej sestry sa správali ako k vlastným.

Keď som bola mladšia, po škole som tu celé hodiny trávila čítaním kníh, čo ma vzali na vzdialené miesta, ktoré som túžila vidieť. Teraz už ako úplne dospelá osoba môžem zísť dole a čítať, kedykoľvek sa mi zachce, vrátane týchto neskorých nočných hodín, keď už všetci ostatní v našom malom meste spia.

Niektorí ľudia vyhlasujú tlačeneé knihy za mŕtve, no v skrytých zákutiach nášho dvojposchodového zámočka, ktorý postavil sestrin manžel tesár Ethan, sa na sedacích vakoch dennodenne s knihami zašívajú množstvo detí. Deti z Mount Vernonu a okolia ma teraz poznajú ako Čarovnú rozprávarku. Táto rola mi pripadla, keď mi Charlotte na pätnáste narodeniny podarovala pár červených pruhoovaných ponožiek a výtlačok románu L. M. Montgomeryovej o dievčati, ktoré zabávalo skupinu detí očarujúcimi príbehmi, pravdivými i vymyslenými.

Charlottin dar mi však nezmenil život len týmto jedným spôsobom. V knihe *Čarovná rozprávarka* deti objavia obraz, na ktorom je Boh znázornený ako zúrivý, krutý muž. Zanesú ho duchovnému a s plačom sa ho pýtajú, či je Boh naozaj taký, ako sa zdá, či má tvár skutočne plnú nenávisti a nie lásky. Duchovný im dáva jednoduchú odpoveď, no jeho slová na mňa vtedy hlboko zapôsobili.

„To, aký je Boh nádherný, láskyplný, nežný a milý, nekonečne prevyšuje našu predstavu o ňom.“

Cez slzy sa mi pred očami začínal formovať nový obraz o Bohu, ktorý mal na tvári úsmev a nie zamračený a nahnevaný výraz.

Pravda, hlboko zakorenená v Montgomeryovej slovách, sa vpísala do mojej dospievajúcej mysle. Boh nebol taký krutý ako môj otec. Miloval ma, Calisandru Anne Randallovú, dievča, ktoré dychtilo po kráse a vlúdnosti, najviac však po rodine, ktorej by na nej záležalo.

Po prečítaní *Čarovnej rozprávarky* som zatúžila po zvyšok svojho života pracovať s knihami a prispievať k tomu, aby sa pohľad iných ľudí menil a rozširoval prostredníctvom moci veľkých príbehov.

O pár rokov neskôr Charlotte darovala mne a mojej sestre Brianne ďalší dar. Keď išla do dôchodku, dala nám kľúče od svojho kníhkupectva a potom sa odsťahovala z bytu nad obchodom do bytového domu vo východnej časti mesta. Stále mám pruhované ponožky. S Brie vlastnime obchod odvtedy, čo nám Charlotte odovzdala kľúče.

V stiesnenej kancelárii v zadnej časti predajne stojí Charlottin starodávny stôl – obrovský orechový masív zdobí na rohoch vyrezávaná stuha, noblesné barokové nohy a kovové úchytky na ôsmich zásuvkách. Na jeho doske ležia papiere, kábel do počítača, kancelárske sponky a sú na ňom aj dve fotky mojej sestry s Ethanom a ich štvorročnými dvojčikami Owenom a Oscarom. Myslím, že tí dvaja chlapci sa spoločnými silami pokúšali zavesiť mesiac s otcovým kladivom a klineciami.

Knihy lemujú police nad stolom, vyčnievajú z kartónových krabíc na kobercoch a sú vôbec v každom kúte tejto miestnosti. V spodnej zásuvke stola je hrubý album, do ktorého s Brie odkladáme zabudnuté veci, čo sme od prevzatia obchodu našli v hromadách starých kníh, ktoré tu predávame.

Jediným pohybom posúvam neporiadok zo stola a otváram album, aby som zistila, či Brie náhodou nepridala do našej zbierky niečo nové. Vinylových obalov je asi päťdesiat a sú v nich listy, lístky do divadla a rôzne druhy obrázkov – formálne fotografie spred sto rokov, polaroidové snímky a novšie fotky z narodeninových osláv, výletov na pláž či návštevy akejsi rodiny v európskom stredovekom kostole. Nič nepribudlo.

Brie je odo mňa o dva roky mladšia a je hlavnou knižnou zberateľkou a manažérkou nášho malého obchodíka. Ja pracujem

na polovičný úväzok a som účtovníčka, správkynia internetovej stránky, blogerka a Čarovná rozprávarkarka, hoci vhodnejšie by bolo Dospelá rozprávarkarka, lebo sa veľmi rýchlo blížim k tridsiatke. Príjem zo všetkého spomenutého je biedny, no byt je hradený z práce a mám bicykel a dve zdravé nohy, takže v tomto meste sa môžem odvieť kdekkoľvek. A keď chcem niečo iné – v duchu stíšim hlas, aby som neurazila tieto múry –, môžem si to kúpiť online.

Spomedzi Randallových dievčat som ja tá zvedavejšia. Brie ma zvykla volať podľa našej obľúbenej opičky Zvedavá Callie, no v súčasnosti moju zvedavosť podnecuje skutočný zámer. Hľadám a zverejňujem články o autoroch detskej literatúry a vo voľnom čase aktualizujem rozsiahlu rubriku so stratami a nálezmi na internetovej stránke nášho kníhkupectva Čarovný balón.

Keď sme s Brie prevzali obchod, pokúšala som sa vypátrať predošlých majiteľov drobností, ktoré sme našli v zbierke starých kníh, a kontaktovala som všetkých ľudí, čo nám predali knihy. Teraz už len pridávam veci, čo nájdeme, na internet.

U zvedavcov, ako som ja, tieto príspevky vzbudzujú veľký záujem, no za posledných osem rokov mi nenapísal ani nezavolať nikto, kto by chcel vrátiť list, fotografiu či zub, ktorý som našla v *Medvedíkovi Pú*. Stále však pridávam obsah s nádejou, že jedného dňa sa mi možno naozaj podarí vrátiť pôvodnému majiteľovi významnú vec, o ktorú prišiel, a dostane späť to, čo sa mu stratilo.

Najmenej raz za mesiac s Brie nachádzame v knihách schované peniaze, no nikomu o tom ani nemukneme, kým k nám neprídu ľudia, ktorí si na ne nárokujú. Deti a rovnako aj dospelí sa ku knihám často správajú ako k bezpečnostným schránkam, no my so sestrou sme si už v banke na ulici založili skutočný sporiaci účet, kam si odkladáme všetky peniaze navyše. Sú to naše tajné zásoby; nahromadilo sa nám tam už viac ako dvetisíc dolárov a ich množstvo stále stúpa.

Zľakla som sa, keď sa spoza mňa ozvalo zašuchotanie. Fliáčik, náš domáci kocúr, vyskočil na stôl, chvostom udrel do mojej šálky s čajom a ošpliechal vinylové stránky albumu. Okamžite som ich

utrela rukávom a potom som pohladila jeho bielu srst' a dokonaly čierny flak medzi ušami.

Občas rozmýšľam, či sem dole nechodí v noci preto, aby svojimi dokonalými očami čítal príbehy o kocúrovi v čižmách. Možno takisto ako ja nachádza v týchto múroch útočiste.

Myslím si, že niektoré knihy môžu byť ako mačky. Bez ohľadu na to, kam ich ľudia posielajú, si vždy nejakým nevysvetliteľným spôsobom dokážu nájsť cestu späť domov. Obrátila som sa a zohla sa po knihu v tvrdej väzbe, ktorá nám prišla len nedávno. Je to nové vydanie *Djibi*, tragického príbehu o mačke, čo mala rada dobrodružstvá.

Kvôli prieskumu k príspevku o autorovi detskej literatúry na ďalší mesiac som si objednala štyri knihy, tentoraz od Rakúšana Felixa Saltena, ktorý písal v dvadsiatych a tridsiatych rokoch minulého storočia. Salten písal príbehy o rôznych zvieratách aj o takých, ktoré lovili poľovníci. Smutné je, že keď nacisti ovládli Rakúsko, stal sa predmetom lovu aj on, keďže bol Žid.

„Túto si môžeš neskôr prečítať,“ posunula som *Djibi* smerom k Fliačikovi a poklepala som prstom po ilustrácii sivej mačky na obálke. „Predpokladám, že čítať vieš.“

Nezamňaukal na mňa, no pohľad uprel na obálku.

Pod *Djibi* sú ďalšie tri nové vydania anglických prekladov Saltenových kníh. *Florentský pes*, *Pätnásť králikov*, *Florian: Cisársky žrebec*. Po zverejnení blogu o Saltenovi plánujem všetky tieto knihy vystaviť na police v obchode, aby sa predali.

Pri krabici so Saltenovými príbehmi leží ešte jedna, oveľa menšia krabica. Na okraji sa z nej odliepala páska, tak som ju strhla, aby som sa dostala k jeho ďalším príbehom. Nie je v nej nové vydanie, ale opotrebovaná stará verzia s rubínovo červenou skicou jeleňa, ktorá z plátennej väzby vystupuje ako reliéf. Marí sa mi, že jeleň očami hľadá priateľa.

Bambi.

Podľa rímskych číslic na strane s autorskými právami je to vydanie z roku 1931 a vydali ho vo Viedni. Klasická verzia, akú som už čítala v angličtine, no jej príbeh sa od Disneyho rozprávky dost